

det er vor Hensigt at tilvejebringe det absolut nødvendige, men heller ikke mere. Men jeg vil dog sige, at en Underernæringskur efter de allerseneste hygiejniske Undersøgelser er en særdeles gavnlig Kur. Det er jo ikke blot Hindhedesystemet, hvilket vi her fra Staten støtte med meget rigelige Midler — jeg tror, jeg tør sige, at fra Statskassens Side have vi overernæret Hindhedesystemet, — men det er mangfoldige andre, som have den Opfattelse, at en Sultekur er særdeles god. Den skal være særdeles egnet til at drive onde Vædsker ud, og det er meget muligt, at hvis man underernærede denne Regering i nogen Tid, vilde den blive af med nogle af sine Sygdomme og Skavanker, fremkaldte ved saadanne Opsamlinger af onde Vædsker i Fordøjelseskanalen.

Maa jeg i denne Forbindelse, Spørgsmaalet om Balancen, sige et Par Ord til den ærede Ordfører (Johannes Jensen), som mente, at der skulde være to Kommunaldirektører Westergaard, af hvilke den ene havde udtalt sig paa den ene Maade om Spørgsmaalet, den anden paa den anden Maade, den ene i en Tale i Nationaløkonomisk Forening, og den anden i en for nylig udgiven Pjece. Maa jeg da oplyse den ærede Ordfører, hvis han virkelig skulde befinde sig i Tvivl, om, at det er den samme Kommunaldirektør, og jeg formoder ogsaa, det var Mening med hans Udtalelse. Men jeg skal yderligere sige, at der er den bedste Overensstemmelse mellem disse to Udtalelser af den samme Mand. Det, Hr. Westergaard siger i den nævnte Tale, og som den ærede Ordfører oplæste, gik ud paa, at vi maatte ikke leve i Haabet om, at Opgangstider vilde bringe Balance. Det er virkelig Kommunaldirektør Westergaard paa det rene med endnu i dette Øjeblik. Siden han udtalte disse Ord, er der bevilget 8 Mill. Kr. i Skatter — nemlig forrige Aar —, der er fremlagt et Finanslovsforslag, som gik ud paa Besparelser til $2\frac{1}{2}$ Million Kroner, og der behandles i Øjeblikket Skattelovforslag til Beløb af 11 Mill. Kr., hvoraf Westergaard mener, 6 Mill. Kr. ere nødvendige. Man vil altsaa se, at de Ord, Hr. Westergaard udtalte, at man ikke skal leve i Haabet om, at bedre Tider ville bringe Balance, ere fuldkomment slaaede til, for saa vidt han har været villig til at indrømme, at der udkræves ca. 14 Mill. Kr. i nye Skatter for at bringe Balance. Men det, Hr. Westergaard har gjort, er ganske simpelt dette i sin nye Pjece at sige — dermed indledes den —: „Nogle af de

Forudsætninger, jeg opstillede i min Tale den Gang, have vist sig ikke at slaa til, idet der nemlig er sket en Bedring i Tilstanden, som jeg ikke den Gang kunde vente“. Det, han har gjort, er altsaa, at han lærer af Kendsgerningerne, derefter retter sin Opfattelse og saa frem sætter denne. Den højtærede Finansminister derimod vil ikke se dette, at der er ved at ske — at alle Kendsgerninger vise, at der er sket — en Bedring paa det ene eller det andet Punkt, som gør, at man maa kunne regne med noget mindre end det, man regnede med den Gang. Jeg vilde tro, at Befolkningen vilde sætte megen Pris paa, om der ogsaa — i den Forstand, hvori den ærede Ordfører talte om to Kommunaldirektører Westergaard — var to Finansministre Neergaard, en, som i 1910—11 havde sagt: Vi behøve 20 Mill. Kr. — og en, som nu i 1911—12 sagde: Vi kunne nøjes med 15 Mill. Kr. Det vilde svare til det Westergaardske Standpunkt. Desværre er det akkurat omvendt. Vi have haft 3 Finansministre Neergaard, en, som i 1909 sagde: Vi behøve ingen Skat — en, som i 1910—11 sagde: Vi behøve 15 Mill. Kr. — og en, som nu kommer og siger: Nej, det var 20 Mill. Kr., vi skulde have. Ja, det er en for Skatteyderne højst uheldig Udvikling af disse Neergaardske Skikkelser.

Nu har jeg fremsat de Bemærkninger, som den højtærede Finansministers og den ærede Ordførers Udtalelser give mig Anledning til. Spørgsmaalet om den højtærede Finansministers Opfattelse af Folketingets Stilling, det parlamentariske System o. s. v., var jo væsentlig rettet til min ærede Kollega fra Langeland (P. Munch), og jeg finder det derfor rimeligst, at han besvarer de Udtalelser, der angaa denne Side af Sagen.

Formanden: Da det synes, som om Forhandlingerne snart kunne tilendebringes, og da jeg antager, at de fleste Medlemmer helst ville undgaa Aftenmøde, vil jeg lade Forhandlingerne fortsætte endnu en Tid.

Sigvald Olsen: Det er nogle Udtalelser fra det ærede Medlem fra Fredericia (Johannes Jensen), der give mig Anledning til at forlange Ordet paa ny. Det ærede Medlem billigede mine Udtalelser om, at Arbejderne mindst vare lige saa interesserede i at skaffe taalelige Forhold her i Landet som andre Klasser af Befolkningen. Men han føjede til, at Arbejderne